

K naší škole - epilog

Nemám potřebu se zviditelňovat v místním tisku, a když už, tak bych raději psal básně o kráse našeho kraje, zábavné povídky, nebo něco podobného. Vlastně mě to vůbec nebaví, ale taky mě nebaví jen tiše poslouchat polopравdy a lži a už vůbec nemám v genech nechat si nepravdu házet na vlastní hlavu. S paní Horákovou jsem se sešel, abychom si dokázali rozdílné názory vyjádřit tváří v tvář a cením si toho, že jsme si u toho byli schopni hledět do očí a komunikovat. V reakci na její článek se k tomu naposledy na těchto stránkách vyjádřím. Mám zde velkou nevýhodu, která je zároveň mou velkou výhodou. Nenarodil jsem se tu. Dolní Kralovice znám pouze přes 20 let. Nekopu za nikoho jiného, než za děti. Ti, kdo propadli halucinaci, že Bárta hraje za nějaký skrytý mocenský spolek dospělých a snaží se zmanipulovat dolnokralovickou školu, necht' si prosím dají studenou sprchu a probudí se do reality. Říkat ale nahlas pravdu, je někdy součástí dobré duševní hygieny, takže ať se na mě prosím nikdo nezlobí, když k tomu mám sklony.

Vánoční bajka měla být pokusem, aby se koza nažrala, zahнала tak hlad po pravdě a vlky u toho příliš nedráždila. Avšak jeden z vlků byl nenechavý a měl pocit, že koza má být i tak potrestána za to, že vůbec vyšla ven a tudíž vylezl ze svého úkrytu i on a zaútočil. Neměl by tedy být překvapen, když se koza bude bránit. Protože koza má rohy a většinu času je v klidu a nikoho neprudí, ale když jí někdo ohrozí, tak je použije. Tím bylo dost satirické části. Věřím, že všichni rozumí tomu co je to bajka a satira.

Nyní část faktická. Když jsem 28. června 2018 vystoupil po proběhlé Akademii na pódium dolnokralovického kina, bylo to po poradě se studentským týmem devátáků, který Akademii za žáky ZŠ spoluorganizoval. Slušně jsem za nimi přišel, řekl jim, že bychom chtěli vyjádřit svůj nesouhlas s tím, že odchází paní učitelka Drápelová ze školy, ale že jim tím nechci zkazit Akademii. Dostalo se mi od nich nečekaně jednotné a nadšené podpory a na jejich přání jsem přečtení našeho textu nechal až na naprostý konec celé Akademie, aby ti, co to nebudou chtít poslouchat, mohli odejít a o nic nepřišli. Oni sami měli připravenou iniciativu, že po mém vystoupení 9. třídy vyzvou všechny v sále, ať se postaví, pokud nesouhlasí s odvoláním oblíbené učitelky. Tuto iniciativu s úlevou zrušili jako duplicitní, když jsem za nimi přišel já. Text petice chválili jako pravdivý a férový. Všechny pokusy mě osočit z toho, že jsem Akademii a děti „zneužil“ ve svůj prospěch jsou proto trochu k smíchu. Já jsem nenačisoval odvolání vedoucí učitelky na poslední dny školy. Akademie byla jediným nabízejícím se prostorem ke sdílení naší podpory, dřív než se všichni rozprchnou na prázdniny. Text vyjadřující naši prosbu o setrvání učitelky na škole a záměr přednést ho na Akademii jsem předtím sdílel s vedením obce a paní Adamcovou. Nikdo neměl zásadních námitek.

Mezi dětmi nejoblíbenější učitelka byla zcela nečekaně vyhozena ze školy pro nadbytečnost. To je ten absurdní fakt, který tehdy všechno spustil. Ne moje osobní nesympatie. Paní učitelky Adamcové jsem si vážil a osobně jsem jí děkoval za podstatné zlepšení výuky jazyků, po jejím příchodu do školy. Nepřemlouval jsem jediného člověka, aby petici podepsal. Cítil jsem prostě, že je hodně lidí, které situace naštvála, nebo zklamala a my jim s manželkou jen dali zákonným způsobem šanci se vyjádřit. Byl jsem v šoku, když se dolnokralovické kino po přečtení petice rozburácelo potleskem, který jsem tam na školní akci ještě neslyšel a byl jsem mile překvapen, když petici podepsalo přes 150 lidí. K tomu za mnou nepochopitelně chodili lidé, kteří se mi omlouvali, že petici nepodepíší, i když by chtěli, protože se bojí. Stojím si za tím, že jsem nevedl žádnou kampaň proti paní ředitelce Adamcové. Dokonce jsem se jí v celém tom humbuku několikrát zastal. Následně proběhlo setkání paní ředitelky s Radou obce, kde jí bylo vyjádřeno manažersky nezvládnuté odvolání oblíbené učitelky. Další den proběhla osobní konfrontace paní ředitelky s paní Drápelovou za účasti zástupců zřizovatele i rodičů. Na této uzavřené schůzce bylo dohodnuto, že paní ředitelka vezme paní Drápelovou zpátky. Mělo se to oznámit na sobotním setkání rodičů s ředitelkou školy v kině, kde měla probíhat diskuze k dané situaci. Nic takového se však nikdy nestalo díky chaosu, který v kině nastal. Paní ředitelka si s nastupující zástupkyní paní Pastorkovou na podium přivedla většinou část zaměstnanců školy. Místo diskuze proč, chce paní ředitelka svou vedoucí učitelku vyhodit ze školy, se odehrála zvláštní demonstrace jednoty a síly sboru, ve které bylo oznámeno, že odvolání platí.

Nehodlám se jediným křivým slovem opírat do paní Buškové. Vážím si jí jako ekonomického pracovníka školy. Nemám potřebu napadat a zpochybňovat její názor na vedení školy a respektuji, že píše, co si myslí. Jsem rád, že jsou lidé, kterým se na škole pracuje dobře. Tak jsem také v zimě přistoupil na nevinný formát, jako byla krátká a vskutku jednoduchá bajka. Proto se na mne snad nebude zlobit, když teď na svou obranu

řeknu, že je přirozené někoho opravit, když se mýlí, a že se ve svém článku o škole ve faktických věcech mýlila nebo vyjádřila nepřesně několikrát. Současné vedení školy nijak neiniciovalo soustředění ve volejbale, ani turnaje v miniházené. Část chvály za další uvedené úspěchy školy fakticky patří předchozímu vedení školy.

A nyní názorová část. Mrzí mě, když se místo diskuze snaha o konstruktivně míněnou kritiku sestřeluje podpásovými argumenty, či polopравdivými bláboly. A ještě víc mě mrzí, když někdo shazuje a zesměšňuje to, co si myslí děti. Nejsem žádný liberální blázen, který si myslí, že by děti měly vést školu. Jsem však zastáncem toho, že škola má pomoci připravit děti na skutečný život a pokud možno osobní úspěch v něm. A ukazuje se v celém světě, že bez toho, že se s dětmi hovoří, diskutuje a komunikuje, se schopnost škol připravit je na výzvy dnešního světa značně snižuje. Nejsme ve století páry, kdy bylo potřeba k přežití držet hubu a krok, aby měl člověk vůbec práci. Je v prvé řadě potřeba se něco naučit, dobře to umět a k tomu být schopný komunikovat, abych svůj um člověk uměl i prodat. Proto si myslím, že je naprosto normální a v pořádku s dětmi komunikovat jako s rovnými, ptát se na jejich názor a férově s nimi diskutovat. Z toho důvodu vítám zřízení školního parlamentu.

Sama paní Horáková ve svém textu vyzývá: „Starejme se o to, jak jsou děti pro vzdělání učiteli motivované a jak se o jednotlivé předměty zajímají, jestli je to ve škole baví...“ Myslím, že to je to nejlepší, co může každý z nás udělat, pokud ho zajímá, jak to skutečně funguje v dolnokralovické škole. Děti tráví ve škole velkou část svého života. Ptejte se jich, ptejte se i jiných dětí, které na školu chodí, když k tomu bude příležitost. Sami si jistě dokážete skrze svůj kritický úsudek a vlastní životní zkušenost ze základní školy vytvořit hrubou představu, jak škola funguje, na základě toho, co od nich uslyšíte.

Předchozí ředitele naší školy neznám, ale s panem Kosprdem jsem během 5 let spolupracoval od organizace kroužku, přes schůzky SRPDŠ až po zasedání školské rady. Mohu k tomu říct jen to, že to co pan Kosprd řekl, v podstatě vždy i platilo. Nevyhlásil bych ho ředitelem století, ale za jeho vedení prestiž školy stoupala a jeho spolupráce se zřizovatelem na dotahování rozvojových projektů školy fungovala výborně. Poskytoval silnou podporu školním kroužkům a jiným mimovýukovým aktivitám.

Jsou dva způsoby jak si zjednat respekt. Jen z jednoho z nich ale vychází skutečná úcta. Jeden bych nazval vyzarováním integrity osobnosti. Pokud lidé vědí, co od Vás mají čekat, když stanovujete a důsledně dodržíte čitelná společenská pravidla, jste spravedliví a zároveň si nenecháte líbit žádné provokace a překračování stanovených hranic, mohou Vás respektovat a budou se bát Vás podrazit, ale nic jim nebrání si Vás i skutečně vážit. Druhým způsobem je respekt založený výhradně na strachu. Když budete nepředvídatelní, pravidla stanovujete zejména skrze represii a jejich dodržování a svou sílu si vynucujete výhrůžkami a ponižováním ostatních, bude se Vás většina lidí bát a skrze to získáte i nějakou formu jejich respektu. Zároveň však budou Vámi pohrdat a jejich skutečnou úctu si nikdy nezískáte.

Cením si společnosti dětí. Inspiruje mě jejich nekomplikovaná otevřená mysl a bytostná zvědavost, se kterou objevují tento svět. A neskutečně hluboce si vážím každého učitele, který se je v tomto věku snaží pomoci rozvíjet a s osobní obětavostí v nich rozvinout něco, co jim v životě bude užitečné. Nejsem ale kazatel kvality školství. Jsem rodič, který dal na dolnokralovickou školu své děti. Mám tu školu opravdu rád a snažil jsem se pro ní něco málo jako rodič udělat. Pak jsem se postavil za učitelku, která oplývala tou vzácnou kombinací toho, že její výuka děti bavila, zároveň jí silně respektovaly a k tomu ty děti dokázala naučit svou látku tak, že nechodily kolem a nenaříkaly, že tomu nerozumí. Počet školou organizovaných mimovýukových aktivit se za jejího působení pod panem Kosprdem několikanásobně zvýšil. To je vše. Nepovedlo se to. Já s tím dokážu žít bez zášti.

Když jsem viděl jak žáci, které učila, uspěli u zkoušek, nebo jak se k ní minulou Akademii, když už na škole nebyla, spontánně seběhly desítky dětí, zdravily a objímaly jí, jen mě to utvrdilo v tom, že jsem neudělal nic tak špatného.

Tomáš Bárta